

Тя крачи, от похвали несмутена,
смирението тъй я украсява
и всеки убедено промишлява,
че на небето тя ще е родена.

И блага е към всекиго в тълпата,
в сърцата влива жар неугасима,
но само изгореният я знае:

над устните му чуден дъх витае
и като дух любовен се въззима,
та казва той „Въздишай!“ на душата.

Подобна корелация между влюбения и неговата любима откриваме и в много от любовните стихотворения на Яворов. Както вече стана дума, очевидно приликата е типологическа, а не е резултат от влияние или заемки. Почти сигурно е, че Яворов е чел превода на първата кантика на „Божествена комедия“, преведена от К. Величков още през 90-те години на XIX в. и много четена в началото на миналото столетие. Но също така е почти сигурно, че нашият поет не е чел „Нов живот“, нито ранната лирика на Данте, въпреки че е могъл да ги намери във френски или руски преводи.

Тук ще се позова само на онова неонасловено Яворово стихотворение, което сме приели да назоваваме „Ще бъдеш в бяло“. В него са споени в едно мотивът на ангелизацията от късната лирика на трубадурите и мотивът на тосканските поети за възвисяващата и облагородяващата сила на любовта. Отликата в сравнение с цитирания сонет на Данте е може би в това, че у нашия поет ситуацията е съвсем отчетливо притеглена към преживяванията на лирическия субект, докато при Данте тя е отстранностена, поетът наблюдава въздействието на любимата върху другите. Като известна възможност началният образ в стихотворението на Яворов да е навеян от асоциации с Беатриче, за която Данте пише в „Нов живот“, че при втората им среща е била облечена в бяла рокля, можем да се позовем на пощенските картички от началото на миналото столетие – популярна е била репродукцията по картината на Данте Росети „Срещата на Данте с Беатриче“.

Въпреки че Яворовото стихотворение е широко известно, ще си позволя да го цитирам изцяло. То се състои от три секстини с римна схема **аббавв**:

Ще бъдеш в бяло – с вейка от маслина
и като ангел в бяло облекло...